

(Tämäkin novelli on kirjoitettu samoihin aikoihin kuin Celine ja tavallaan jatkoa sille.) \*\*\*

Kaukana valtameren takana sijaitsee pieni maa nimeltä Paratiisisaari, joka on minun kotini. Rakastan paikkaa koko sydämeistäni asuttuani siellä koko elämäni ajan. Se on kaunis, rauhallinen paikka, jossa vallitsee ikuinen kesä trooppisen ilmaston tähden. Maa on täynnä vihreitä metsiä, avaria kukkaniittyjä, hopeisia vuoria, syvänsinisiä järviä ja kauniita laaksoja. Kotilaaksoni sijaitsee Paratiisisaaren pohjoisosassa Valovuorten takana, jonne pääsee vain kapeita, vaarallisia vuoristopolkuja pitkin, joilta moni varomaton kulkija on suistunut rotkojen mustina ammottaviin syvyyksiin. Sen nimi on Viherlaakso metsien runsauden ja luonnon vehreyden mukaan, jotka kätkevät sisäänsä kohisevat kosket, pimeät luolat ja salaperäiset polut. Suurimman virran ja Hopeaputousten takana kohoavat kauniin ja suuren kaupunki Silverianan mahtavat, korkeat muurit, joitten pääsisäänkäyntinä toimii marmorista rakennettu ja veistetty Valkea Portti. Asun orpokodissa vanhempieni kuoltua ja oltuani aina perheeni ainut lapsi, ja nimeni on Marna. Menehtyisin yksinäisyydestä ilman ystävääni Ceciliaa. Hän on kaunis, pitkä ja hoikka kuin siro, valkea lilja kermanvaaleine, lainehtivine hiuksineen ja suloisine enkelinkasvoineen. Cecilian silmät ovat tumman sinivihreät, mutta näyttävät aina lähes sysimustilta ja kovin surullisilta. Huulet ovat punaiset ja pienet kuin ruusunnuppu ja hymy kaunis, valloittava ja salaperäinen. Kauneudestaan huolimatta Cecilia on aina ollut yhtä mykkä kuin Paratiisisaarelle kaukaa pohjoisten merten takaa muuttanut äitinsä Celine aikoinaan. Hänellä on kuitenkin omituinen taito kyetä kommunikoimaan äänettömästi ihmisten kanssa. Itse olen perinyt isäni suorat, mustat hiukset, oliivinvärisen tumman ihon ja äitini myrskynharmaat silmät. Vaikken olekaan kaunis, piirteeni ovat silti säännölliset, joten minulla ei ole mitään valittamista. Eräänä päivänä vien sitten Cecilian kävelylle metsään. Ystäväni on 15-vuotias kuten minäkin ja minulle läheisin ihminen koko maailmassa isän ja äidin kuoleman jälkeen. Hän on ollut pitkään sairaana ja on parantumisensakin jälkeen kovin heikossa kunnossa, joten vien hänet aina kävelylle metsään kuten tänäänkin. Olen ollut jo pitkän aikaa huolissaan hänen terveydestään, jonka vuoksi Cecilia onkin niin hento ja kalpea. Ilma on täynnä kukkien suloista tuoksua, ja saatan kuulla lintujen laulavan ja sirkkojen sirittävän heinikossa. Maistan yhä suussani vasta syömäni maukkaan hedelmän ja tunnen vionon suvituulen leikkivän hiuksillani. Istun metsälammen rannalla Cecilian kanssa, sillä lepäämme hetken, ennen kuin jatkamme matkaamme syvemmälle metsään. Puut luovat sen tyveneeseen pintaan pehmeät varjonsa. Aurinko heijastuu sen pinnasta katsoessani sen tummiin, kirkkaisiin syvyyksiin, jotka ovat yhtä mustat kuin ystäväni mantelinmuotoiset silmät. Panen merkille, että hän näyttää tänään vielä tavallistakin kalpeammalta sirojen kasvojen hehkuessa valkoisina metsän tummanvihreää taustaa vasten. Silmien vihreä sävy hohtaa kauniina sitä vasten, mutta huomaan, että ne ovat vielä parantumisenkin jälkeen kumman kirkkaat. Luen Cecilian huulilta sanat, jotka tulkitsen heti pyynnöksi matkan jatkamisesta, jolloin hän hymyilee, nousee seisomaan ja tarttuu minua kädestä. Päivänpahtama, oma ruma töppösorminen käteni puristuu ystäväni kaidan, valkoisen, kaunismuotoisen, mutta laihtuneen käden ympärille ja hukuttaa sen näkyvistä valtavuudellaan. Kävelemme yhdessä ja ääneti pitkin metsäpolkua, jolloin neulaset pistelevät paljaita jalkapohjamme. Taivas yllämme on alkanut tummentua, joten tiedän illan olevan jo käsillä. Tunnin kuluttua se on lähes sysimusta ja täynnä tuhansia tähtiä, jotka hohtavat kilpaa kalpean kuun kanssa. Pilvet ajautuvat sen kauniilla, valkoisilla kasvoilla ja kuvittelen niille Cecilian salaperäisen hymyn, jota olen aina rakastanut. Toivon tämän hetken kestävän ikuisesti, ajattelen, ja suljen silmäni. Mutta eräänä päivänä koko elämäni muuttuu. Muutaman päivän kuluttua tapahtuu juuri se hirveä asia, jota en voinut estää, sillä se sattuu juuri omalle Cecilialleni. Silloin on jo liian myöhäistä enkä kykene pelastamaan häntä.

Hakiessani Ceciliaa lenkille huomaa jo kaukaa, että jokin on hullusti, sillä ystäväni makaa pihapolulla kasvot aivan valkoisina ja verettöminä. Pelästyn hurjasti ja tajuan heti, että jotain hirveää on tähtynyt tapahtua vain hetki sitten. Pahaa aavistaen polvistun liikkumattoman ystäväni viereen ja siirrän käteni hänen sydämelleen kokeillakseni pulssia. En tunne sydämensykettä. Kauhusta ja äkillisestä järkytyksestä lamaantuneena tajuan viimein totuuden, sillä Cecilia on ollut heikkona jo pitkään. Ystäväni on kuollut ja poissa ikuisesti. Shokki valtaa minut niin äkillisenä ja rajuna, että luulen tulevani hulluksi. Puristan takorautaista porttia maiseman keikkuessa silmissäni rystyset puutumisesta valkoisina. Kaadun taaksepäin ja iskeytyessäni maahan pääni iskeytyy kivuliaasti rautaiseen tukeen, jolloin tajunnantasoni heikkenee ja maailma mustenee silmissäni. Herätessäni olen surusta aivan sekaisin. Kaivan kännykän repustani ja soitan 112:een, sillä en kauhultani kykene elvytykseen, joka vielä ehkä voisi pelastaa Cecilian. Pelastusjoukot ovat paikalla parissa minuutissa, jolloin ystäväni nostetaan pian paareissa ambulanssiin. Tajuan, ettei häntä voida enää pelastaa, sillä kaikki on jo myöhäistä ja täysin mennyttä. \*\*\* On kulunut jo kuukausi Cecilian kuolemasta, jonka jälkeen elämä tuntuu täysin merkityksettömältä, mitättömältä ja harmaalta. En kyennyt koskaan näyttämään suruani, mutta koko ajan sydäntäni raastaa hirveä menetyksen tuska. Masennukseni tähden keskiarvoni koulussa laskee, entinen hyvä koulumenestykseni huononee ja selviän luokalta vain juuri ja juuri. Suru - se täyttää sydämeni ja tuntuu rinnassa kylmältä, raskaalta kiveltä, joka pakahduttaa sieluani ja mieltäni ja aiheuttaa hirveän kaipuun. Olen ennen ollut iloluontoinen, puhelias ihminen, mutta surun myötä muutun äkkiä vaiteliaaksi, käyn kalpeaksi ja alan laihtua. Tuon kaiken aikana lakkaan tyystin puhumasta ja kuljen kuin kalpea, mykkä aave läpi elämän. Lakkaan käymästä tavallisilla jokaisilla kävelyretkilläni metsässä, sillä yritän siten lievittää sietämätöntä kaipuutani Ceciliaa kohtaan - ystävää, joka oli minulle läheinen kuin oma sisar. Nyt se kaikki on kuitenkin mennyttä. Vaikka haluaisinkin itkeä, silmäni ovat täysin kuivat, mitä en ymmärrä lainkaan. Silti sisälläni myrskyä ja polttaa tulen kaltaisena sellainen tuska, että luulen heikoimmilla hetkilläni jo kuolevani. Vetäydyn kuoreeni aina, kun joku yrittää lähestyä ja lohduttaa, sillä tahdon kantaa suruani yksin ilman ketään, jotten vahingoittaisi viattomia sivullisia. Cecilian hautajaispäivän aamu koittaa. Hän on kuollut sydänkohtaukseen, kuulen jonkun sanovan, jolloin tukin korvani ja vetäydyn lähemmäs ruumisarkkua. Ensi kerran itken vasta nyt, kun näen Cecilian kasvot ruumisarkun lasisen kannen läpi. Hänen silmänsä ovat kiinni ja hiukset kehystävät vaaleina, pehmeinä kiharoina kalpeita, kaunispiirteisiä kasvoja, joilla lepää rauha. Kapeilla, punaisilla huulilla karehtii tuskin huomattava, pehmeä hymy. Kaiken sen surun keskellä tajuan, että Cecilia näyttää onnelliselta kuin näkisi jotakin kaunista. Hän on nyt onnellinen, ajattelen hiljaa ja pyyhin kyyneleet silmistäni. Cecilian elämä on pysähtynyt, mutta omani on vielä jäljellä. Vaikka olenkin yksin, jatkan eteenpäin silmissäni yhä muisto tuosta kauniista hymystä, josta saan voimaa jatkaa eteenpäin elämässäni. Rauha täyttää sydämeni ja kohotan katseeni kohti taivasta. Auringon ensimmäiset säteet valaisevat kirkon pihan ja linnut laulavat kesää kautta maan.